

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Dominika Orłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2023 r.

sprawy **W. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wlkp.

z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt II K 156/23

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Środzie Wlkp. do ponownego rozpoznania.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 936/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 18 maja 2023 r., sygn. akt II K 156/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO ODWOŁAWCZEGO	SĄDU WOBEC
------------------------------------	-----------------------

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż kwalifikacja prawna czynu, tj. art. 41a § 1 kk poprzez orzeczenie na jego podstawie środków karnych w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość mniejszą niż 2 metry oraz nakazu opuszczenia wspólnie zajmowanego lokalu mieszkalnego na okres 2 lat, w sytuacji w której przedmiotowy występ nie znajduje się w katalogu przestępstw wskazanych w w/w przepisie, a co było wymagane dla zastosowania takich środków na tej podstawie, co spowodowało, że wyrok w tym zakresie nie odpowiada prawu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słuszność zarzutu prokuratorskiego obrazy przepisów prawa materialnego. Zgodnie z art. 41a § 1 kk sąd może orzec zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, <u>w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego lub inne przestępstwo przeciwko wolności oraz w razie skazania za umyślne</u></p>		

przestępstwo z użyciem przemocy, w tym zwłaszcza przemocy wobec osoby najbliższej. Przytoczony przepis uzależnia możliwość orzeczenia wymienionych w nim środków karnych od przypisania sprawcy wskazanych w nim typów czynów zabronionych. Rację miał prokurator, że przepis z art. 41a § 1 kk nie wymienia spośród tych typów przestępstw występku przeciwko mieniu z art. 278 § 1 kk. Nie było więc podstaw prawnych by na podstawie art. 41a § 1 kk orzec wobec W. S. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego K. S. na odległość mniejszą niż 2 metry oraz nakaz opuszczenia wspólnie zajmowanego lokalu mieszkalnego w S. nr (...) na okres 2 lat (na marginesie - Sąd Rejonowy nie określił czasu obowiązywania zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego). W tym zakresie bez wątpienia doszło do obrazy przepisów prawa materialnego i wyrok w tym kształcie jak uzgodniono, z takimi uchybieniami, w trybie dobrowolnego poddanie się karze, nie mógłby funkcjonować w obiegu prawnym. Tytułem przypomnienia, uzgodnienia w trybie art. 387 kpk odbyły się w Sądzie Rejonowym w Środzie Wlkp. w dniu 18 maja 2023 r. pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem posiłkowym i jego pełnomocnikiem. Prokurator nie stawił się, będąc prawidłowo zawiadomiony, co nie tamowało przebiegu czynności. Pozostawiając w tym momencie na boku organ orzekający i jego obowiązki, o czym poniżej, wobec treści apelacji prokuratorskiej oraz odpowiedzi na ten środek odwoławczy ze strony pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należało stwierdzić zerwanie wspomnianych wyżej uzgodnień stron odnośnie wymiaru kary. Prokurator w apelacji domagał

się bowiem orzeczenia wobec oskarżonego na podstawie art. 34 § 3 kk i art. 72 § 1 pkt 7a kk obowiązku w postaci nakazu powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonego na okres 2 lat i odległość mniejszą niż 2 metry oraz uchylenia środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zamieszkanego wspólnie z pokrzywdzonym. Natomiast pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oczekiwałby utrzymania orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, godząc się przy tym na wyżej opisany środek probacyjny dotyczący niezblizania się do pokrzywdzonego. Miało to dość brzemienne skutki dla dalszego procedowania w sprawie w związku z brakiem obecnie konsensusu między oskarżycielami co do konsekwencji prawnych jakie ich zdaniem winien ponieść oskarżony. Sam oskarżony nie uczestniczył w rozprawie apelacyjnej i stąd nieznanne jest jego stanowisko odnośnie proponowanych modyfikacji. Przede wszystkim jednak należało wyjaśnić, iż złożenie wniosku w trybie art. 387 § 1 kpk nie obliguje sądu rozpoznającego sprawę do jego automatycznego uwzględnienia. Taki wniosek bowiem, mimo konsensusu stron i braku sprzeciwu ze strony prokuratora, nie wiąże sądu, gdyż ten może stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do skazania oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy. Należy w tym miejscu wskazać, że zastosowanie instytucji z art. 387 § 1 kpk wymaga spełnienia szeregu warunków. Łącznie zaliczyć do nich należy następujące: 1) wszczęty został przewód sądowy na rozprawie głównej; 2) czyn zarzucany aktem

oskarżenia jest przestępstwem zagrożonym karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności; 3) oskarżony został przesłuchany na rozprawie lub złożył stosowne oświadczenie w odpowiedzi na pytanie przewodniczącego, czy chce złożyć wyjaśnienia i jakie albo został przeprowadzony dowód z wcześniej złożonych przez niego wyjaśnień, jeżeli jest nieobecny na rozprawie; 4) oskarżony działający bez obrońcy złożył wniosek osobiście (ustnie lub na piśmie) 5) wniosek został złożony do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania oskarżonego na pierwszej rozprawie głównej; 6) w treści wniosku oskarżony zwraca się o wydanie wyroku skazującego i określa karę lub środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, o których orzeczenie wnosi bez przeprowadzania postępowania dowodowego; wniosek może zawierać również dodatkowo propozycję określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu; 7) w ocenie sądu okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości; 8) w ocenie sądu cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia postępowania w całości; 9) oskarżony wprowadził w treści wniosku zmiany, od dokonania których sąd uzależnił uwzględnienie wniosku (w wypadku, gdy sąd taki warunek sformułował); 10) prokurator i pokrzywdzony nie sprzeciwili się uwzględnieniu wniosku. Jak z powyższego wynika, wniosek złożony w tym trybie nie wiąże sądu, gdy ten stwierdzi, mimo konsensusu stron i braku sprzeciwu ze strony prokuratora, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do skazania oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy. Dlatego

też tak ważne jest aby sąd dokonał kontroli wniosku w zakresie spełnienia wszystkich warunków dopuszczalności. Oznacza to, że sąd akceptujący wniosek musi zweryfikować nie tylko fakty, ale także zgodność ustaleń z aktualnym prawem oraz celami postępowania karnego. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, obowiązkiem sądu jest, bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (vide: art. 387 § 3 kpk), bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2023 r., sygn. akt I KK 509/22, Lex nr 3580357). Podkreślić przy tym trzeba, że jednym z warunków dopuszczalności wydania wyroku w trybie art. 387 § 1 kpk jest konieczność stwierdzenia, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Sformułowanie to odnosi się do realizacji wszystkich znamion zarzucanego czynu, jego kwalifikacji prawnej, rodzaju i stopnia zawinienia, skutku przestępnego działania, rozmiaru wyrządzonej szkody, które mają wpływ na kształt i rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt III KK 378/22, Lex nr 3518027).

Przenosząc przedstawione rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd odwoławczy stwierdził, że Sąd Rejonowy w Środzie Wlkp. rozpoznając sprawę oskarżonego W. S. nie wywiązał się należycie z ciążących na nim obowiązków skontrolowania

zgodności propozycji przedstawionych w trybie art. 387 § 1 kpk z przepisami prawa materialnego oraz tego czy kary i środki karne proponowane przez oskarżonego spełnią wszystkie cele postępowania karnego. Świadczy o tym orzeczenie w wyroku środków karnych w postaci zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonego oraz nakazu opuszczenia lokalu wspólnie zajmowanego z pokrzywdzonym w sytuacji gdy ustawodawca nie dopuszcza takiej możliwości w sprawie o czyn z art. 278 § 1 kk. Skarżący prokurator zaproponował by w ramach konsekwencji prawnokarnych na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk orzec nakaz powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonego na okres 2 lat i odległość mniejszą niż 2 metry oraz uchylić środek kary w postaci nakazu opuszczenia lokalu zamieszkiwanego wspólnie z pokrzywdzonym. Zaproponowane modyfikacje nie mogły jednak być podstawą ewentualnych nowych uzgodnień w trybie art. 387 § 1 kpk na etapie apelacyjnym sprawy. Odnosząc się do tych propozycji należało bowiem rozważyć czy wspomniane środki, które miałyby zostać orzeczone przy karze ograniczenia wolności mają związek z przestępstwem przypisanym sprawcy i czy ich zastosowanie byłoby zasadne. Sąd Okręgowy stwierdził zatem, że skoro w przedmiotowej sprawie przypisano podsądnemu przestępstwo kradzieży to nie sposób uznać za celowe nałożenie na niego jako środka probacyjnego nakazu powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonego. Jak bowiem bezspornie wynika z akt sprawy, K. S. jest pokrzywdzony przestępstwem

kradzieży stanowiących jego własność ruchomości, gdzie sprawca nie stosował wobec niego żadnej przemocy, ani też gróźb i w tej sytuacji nie sposób przyjąć by zasadne było orzekanie przez sąd karny o izolowaniu oskarżonego od pokrzywdzonego. Postępowanie karne ma oczywiście zabezpieczać interesy osób pokrzywdzonych ale wymagany jest tu związek z popełnionym czynem karalnym. Taki zaś w kontrolowanym przypadku nie jest uchwytne, skoro oskarżony dokonywał zaboru mienia swojego ojca pod jego nieobecność, a dobra osobiste pokrzywdzonego nie były zagrożone. Również dokonana przez Sąd Okręgowy analiza propozycji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego co do utrzymania orzeczonego w zaskarżonym wyroku środka karnego w postaci nakazu opuszczenia przez podsądnego lokalu wspólnie zajmowanego z pokrzywdzonym, przy zmienionej podstawie prawnej na przepis art. 39 pkt 2e kk wypadła negatywnie. Przepis ten zawiera bowiem katalog przewidzianych w kodeksie karnym środków karnych. Natomiast szczegółowe określenie zakresu stosowania środków karnych (w trybie obligatoryjnym albo fakultatywnym) znajduje się w art. 40-42 kk. Orzekanie środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu odbywa się na podstawie art. 41a § 1 kk i jak już wyżej wskazano, w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania wobec W. S. tego środka karnego. Przy tej okazji Sąd Okręgowy wyraża pogląd zbieżny ze stanowiskiem apelującego prokuratora, iż nie było też podstaw by orzec obowiązek opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym jako

środek probacyjny, ponieważ w art. 34 § 3 kk ustawodawca przy wymierzaniu kary ograniczenia wolności wyłączył taką możliwość. Sąd może zatem w takiej sytuacji nałożyć obowiązki, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 2-7a kk. Obowiązek opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym zawiera się zaś w przepisie art. 72 § 1 pkt 7b kk, czyli nie mieści się w katalogu środków probacyjnych orzekanych przy karze ograniczenia wolności.

Poza tymi zagadnieniami objętymi zakresem apelacji Sąd II instancji z urzędu dostrzegł istotną wątpliwość dotyczącą przypisanego oskarżonemu działania w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, a co za tym idzie przyjęcia do kwalifikacji prawnej czynu art. 64 § 1 kk, co stanowi okoliczność obciążającą i rzutuje na wymiar kary. Zgodnie z treścią zarzutu stawianego oskarżonemu W. S., podstawę recydywy stanowiło przestępstwo umyślne z art. 289 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk przypisane mu w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II K 367/20. Tymczasem z karty karnej oskarżonego i odpisu tegoż wyroku w sprawie o sygn. II K 367/20, znajdujących się w aktach sprawy wynika, że wspomniany wyrok był wyrokiem łącznym, w skład którego wszedł m.in. wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 612/16 skazujący W. S. za czyny z art. 289 § 1 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 28 godzin

w stosunku miesięcznym. Zgodnie z danymi widniejącymi w karcie karnej (k. 86-87) kara ta została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Istotnym uchybieniem Sądu Rejonowego, co wymaga wyraźnej krytyki ze strony organu odwoławczy, było nieprzeprowadzenie dowodu z wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. II K 612/16, z którego kara miałaby stanowić podstawę recydywy. Niedopuszczalne było bowiem opieranie się wyłącznie o zapisy z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 21 stycznia 2021 r. Choć już nawet z tego orzeczenia oraz posiłkowo z danych o karalności można było wyczytać, że W. S. za przestępstwa z art. 289 § 1 kk i art. 288 § 1 kk został skazany na karę ograniczenia wolności, którą w późniejszym czasie uległa zamianie na zastępczą karę pozbawienia wolności. Tymczasem kara zastępcza nie jest karą pozbawienia wolności w rozumieniu art. 64 § 1 kk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. akt IV KK 257/22, Lex nr 3480997). Oznacza to, że są poważne wątpliwości czy zostały spełnione wszystkie przesłanki recydywy z art. 64 § 1 kk. Sąd Rejonowy winien zwrócić na to uwagę bowiem, jak wyżej podkreślono, wydanie wyroku w trybie konsensualnym z art. 387 kpk możliwe jest jedynie w przypadku, kiedy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości (art. 387 § 2 kpk). Zdaniem Sądu II instancji w kontrolowanej sprawie okoliczności popełnienia przestępstwa budziły wątpliwości i kwestia recydywy powinna zostać wyjaśniona przed Sądem I instancji.

<p>Skoro organ meriti tego nie uczynił dopuścił się obrazy zarówno przepisów proceduralnych, jak i przepisów prawa materialnego. Wobec wagi i charakteru uchybień występujących w zaskarżonym orzeczeniu zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku na podstawie art. 34 § 3 kk i art. 72 § 1 pkt 7 kk w postaci nakazu powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonego na okres 2 lat i odległość mniejszą niż 2 metry oraz uchylenie środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu zamieszkanego wspólnie z pokrzywdzonym, z jednoczesnym utrzymaniem zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w mocy w pozostałej części.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie wydał orzeczenia zgodnego z żądaniem apelującego prokuratora, ponieważ w kontrolowanej sprawie stwierdzono inne poważne uchybienia (dokładnie wymienione i opisane powyżej), które wpłynęły na konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji. Nie było możliwości konwalidowania tych uchybień na etapie postępowania odwoławczego i dla wydania prawidłowego orzeczenia w tej sprawie konieczne będzie</p>		

przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Konieczność rozważenia poprawności zarzucenia oskarżonemu działania w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Brak poddania analizie i niezyskanie wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 612/16, w którym orzeczono karę ograniczenia wolności, zamienioną na zastępczą karę pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Uchybienie jakiego dopuścił się Sąd Rejonowy miało wpływ na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia, ponieważ przypisano W. S. działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk kiedy istnieją poważne wątpliwości co do spełnienia wszystkich przesłanek z tego przepisu. Karą orzeczoną za przestępstwa z art. 289 § 1 kk i art. 288 § 1 kk była kara łączna ograniczenia wolności, która następnie została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Tymczasem kara zastępcza nie jest karą pozbawienia wolności w rozumieniu art. 64 § 1 kk i w takim wypadku nie ma podstaw do przypisania sprawcy działania w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Uchybienie to w połączeniu z pozostałymi, wymienionymi w pkt 3.1., powodowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji albowiem konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
<p>Sąd Okręgowy stwierdził naruszenie przez organ meriti przepisów art. 387 § 1 i 2 kpk, jakie wyniknęło z zaniechania zbadania przez Sąd Rejonowy, czy nie zachodziły przeszkody dla uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy. Po pierwsze, należało zbadać czy okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, a tutaj, jak stwierdzono w toku kontroli odwoławczej zachodziły poważne zastrzeżenia co do spełnienia warunków do przyjęcia działania w warunkach recydywy. Przypisanie oskarżonemu</p>		

art. 64 § 1 kk nie było nawet poprzedzone uzyskaniem odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 612/16, . Niemniej już na podstawie karty karnej (k. 85-88) oraz odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 21 stycznia 2021 r. (k. 45) można było zakwestionować prawidłowość przypisania W. S. działania w warunkach z art. 64 § 1 kk, gdyż wynika z tych dokumentów, że orzeczono wcześniej wobec oskarżonego karę ograniczenia wolności, która została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Po drugie, Sąd Rejonowy nie zadbał o należyłą kontrolę czy zaproponowane przez podsądnego środki karne były zgodne z regulacjami prawa karnego materialnego, co spowodowało bezpodstawne orzeczenie zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego oraz nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego przez oskarżonego wspólnie z pokrzywdzonym, mimo że oskarżonemu nie przypisano żadnego z przestępstw rodzajowo określonych w art. 41a § 1 kk. Ponadto Sąd Rejonowy w ogóle nie dostrzegł niecelowości orzekania tego typu środków probacyjnych przy przypisanym oskarżonemu przestępstwie przeciwko mieniu. Powyższe powodowało konieczność wydania w instancji odwoławczej orzeczenia o charakterze kasatoryjnym i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji w celu przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, z zagwarantowaniem zgodnego z regułami proceduralnymi rozstrzygnięcia ewentualnego wniosku w trybie art. 387 § 1 kpk. Nie bez znaczenia

<p>było także to, że po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji utraciły ważność uzgodnienia między stronami w trybie art. 387 kpk, co wynika z treści apelacji prokuratora oraz odpowiedzi na ten środek odwoławczy pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. W tych okolicznościach nie było możliwości aby w postępowaniu odwoławczym konwalidować wszystkie uchybienia jakich dopuścił się Sąd I instancji.</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylenia		
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>W trakcie ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy winien w pierwszej kolejności poczynić prawidłowe ustalenia w zakresie uprzedniej karalności oskarżonego i w tym celu uzyskać dostęp do akt sprawy Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 15 grudnia 2016 r., o sygn. akt II K 612/16. Następnie, wobec zerwania uzgodnienia w trybie art. 387 kpk zawartego przez oskarżycieli, konieczne będzie przeprowadzenie przewodu sądowego na nowo w całości. Po dokonaniu niezbędnych czynności</p>		

procesowych, Sąd ten będzie zobowiązany dokonać wnikliwej, uważnej oceny wszystkich zgromadzonych dowodów, z uwzględnieniem dyrektyw z art. 7 kpk, tj. zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy powinien się kierować tożsamymi kryteriami oceniając poszczególne dowody zgromadzone w tej sprawie. Następnie zadaniem organu I instancji będzie prawidłowe ustalenie stanu faktycznego inkryminowanego wydarzenia i ocena prawidłowości kwalifikacji prawnej przyjętej w akcie oskarżenia, w szczególności działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Sąd Rejonowy winien także rozważyć, bacząc przy tym na kierunek wniesionej apelacji (na korzyść) czy zasadne i celowe w świetle przestępstwa zarzucanego oskarżonemu, będzie orzekanie wobec niego środków probacyjnych. Dopiero wykonanie wszystkich tych czynności pozwoli na wydanie trafnego wyroku.

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

PODPIS

Hanna Bartkowiak

